

gøre, om han er duelig eller uduelig. I Almindelighed gaar man ud fra, at naar en Sømænd har tjent sin Tid og er blevet Matros, saa duer han ogsaa til det Arbejde, han har med at gøre. Ellers maa der i høj Grad gøres Ansvar gældende overfor dem, der har uddannet ham til Matros og har haft ham i hans Læretid som Ungmand eller Letmatros. — I § 34 er det nævnt, at hvis en Sømænd bliver afskediget før Tjenestetidens Udløb uden Hjemmel i § 32 eller § 33, har han Krav paa Erstatning for det Tab, som han derved maatte lide. Dette sættes til 2 Maanedes, hvis det er en Officer, og til 1 Maaned, hvis det er en af det underordnede Mandskab. Jeg forstaar heller ikke, at der her skal gøres Forskel paa Mandskab og Officerer. Har den ene Ret til 2 Maanedes Hyre, bør den anden ogsaa have Ret dertil. — Det bestemmes i § 37, at hvis en Sømænd er hyret til en bestemt Rejse, og Rejsen bliver væsentlig forandret, kan han straks kræve Afsked, hvis Rejsen endnu ikke er begyndt, men ellers i den første Havn, Skibet anløber, og han kan i den Anledning kræve en Maanedes Hyre, hvis han er Styrmand eller Maskinmester, men en halv Maanedes Hyre, hvis han hører til Mandskabet. Ogsaa paa dette Omraade bør det være ens, saaledes at baade Officerer og Mandskab i saadanne Tilfælde kan faa 1 Maanedes Hyre.

§ 41 handler om Ophør af Tjenesten som Følge af Forlis. Hvis Tjenestetiden ophører i Udlandet, har Sømænd Ret til fri Rejse med Underhold til sit Hjemsted her i Riget paa Statskassens Regning. Endvidere kan han erholde Hyre for et Tidsrum af 2 Maanedes, hvis det er en Styrmand eller Maskinmester, og for 1 Maaned, hvis han hører til det underordnede Mandskab. Her er at bemærke, at Regeringen i sit Forslag har fraveget det Standpunkt, Kommissionen har indtaget, thi Kommissionen er i Overensstemmelse med de Beslutninger, der i denne Sag blev taget paa Arbejderkonferencen i Genua, enig om, at der skal betales 2 Maanedes Hyre baade til Officerer og til Mandskab. Med Hensyn til det interkandinaviske Forhold i denne Sag er man ikke trykket af noget som helst, thi Norge og Sverige har forskellige Regler paa dette Omraade.

I § 51 staar der: „Landlov maa ikke nægtes en Sømænd i hans Fritid“. Jeg forstaar ikke, hvorfor det skal være nødvendigt at anmode, en Sømænd maa kunne disponere over sin egen Tid. Alle andre Mennesker, hvad enten de tilhører det ene Samfundslag eller det andet, og hvad enten de staar i det

ene Tjenesteforhold eller det andet, kan frit disponere over deres egen Fritid. Kun Sømænd er paa dette Omraade anderledes stillede end Landets øvrige Borgere. Jeg kunde ønske Formuleringen ændret saaledes, at det fremgaar af Loven, at Sømænd har Ret til frit at disponere over sin Tid, hvis ikke særlige Forhold om Bord maatte forhindre det. — I § 52 bestemmes det, at en Skibsfører kan lade en Sømænd bringe om Bord ved Politiets Hjælp, hvis han ikke er tilbage i rette Tid, eller hvis han antræffes beruset. Det sidste er en Skærpelse af den nuværende Sælov, hvor noget saadant ikke findes. Det synes mig ogsaa ganske urimeligt, at en Officer fra et Skib, naar han træffer en Sømænd, og denne er beruset, kan straks, uden nogen Foranledning i øvrigt, uden at Sømænd har gjort sig skyldig i noget dadelværdigt eller strafværdigt, uden at han har forsømt sin Pligt om Bord, uden at hans Tid til at være fri endnu er udløbet, beordre en Politibetjent til at føre denne Sømænd om Bord. Det er i Virkeligheden en fuldstændig nedværdigende Bestemmelse, og denne Undtagelsesbestemmelse bør absolut fjernes, saa at Sømændene ikke stemples som Mennesker af anden eller tredje Rang, som Folk, man i den Grad skal have Øje med, at de ikke har Ret til frit at kunne gaa og komme, naar de i øvrigt i Henhold til Reglerne og Overenskomsterne maatte have Ret og Frihed dertil.

I § 56 hedder det: „Paa Søndage og andre her i Riget anordnede Helligdage maa der ikke paalægges Mandskabet Arbejde, som kan opsættes“. Man har indenfor Sømandskredse adskillige Eksempler paa, at adskilligt Arbejde, der udmærket godt kunde opsættes, betragtes som uopsætteligt fra Skibsførerens eller Officerernes Side. Man kunde derfor ønske denne Paragraf ændret saaledes, at de sidste tre Ord udgaar, og der i Stedet indsættes: „ud over det nødvendige til Skibets Manøvrering“. Man har da nogen Betyggelse mod, at et hvilket som helst Paaskud kan anføres for at forhindre en Sømænd i at komme i Land paa Helligdage.

§ 62 og de følgende Paragraffer omhandler de disciplinære Straffe, som en Skibsfører kan idømme en Sømænd, og som han ogsaa kan eksekverer. I al Almindelighed vil jeg sige, at man ikke kan have noget imod, at Skibsføreren dømmer i Henhold til det foreliggende Forslag og paa de Vilkaar, der er foreskrevet, men man maa absolut stille Krav om, at enhver Dom, han fælder, skal prøves ved Retten, naar Skibet kommer i Land. Det siges, at før